

„Sæt dig lidt herhen! Nu vil vi snakke fornuftigt. Vi er dog vel ikke Uvenner?“

Karsten From forstod Meningen, og idet han uvilkaarlig anstillede en Sammenligning mellem hendes og Jyttes Væsen, rejste der sig et formeligt Raseri i ham mod dette store, balstyrige Hundyr, som længe havde været ham til Besvær. Nu vilde han af med hende, og han bestemte sig til at gøre kort Proces.

„Naa! Hvorfor staar du der og siger ingenting? Saa kom dog herhen, Menneske!“

„Undskyld et Øjeblik!“ sagde han. „Jeg maa nødvendigvis give Frøken Svendsen en Besked.“

Han gik hen og trykkede paa en Klokkeknop ved Døren.

Da Husholdersken traadte ind, sagde han til hende:

„Naar Oberstens kommer, vil De saa være saa god at vise dem *herind*.“

Frk. Svendsen saae forbavset op paa ham og derefter hen paa Damen i Sofaen.

„Herind?“

„Ja.“

„Det skal ske!“

„Jeg kan ikke være uhøflig mod mine Kunder,“ forklarede han Fru Merck, da de igen var bleven alene. „Du maa undskylde; men det gaar ikke an at lade en Dame som Oberstinden vente i Atelieret.“

Han saae, at han var bleven forstaaet, og studerede Virkningen. Hendes Ansigt var bleven blegt, og hun mælede ikke et Ord. Mekanisk tog hun sit Lommetørklæde frem af Muffen og strøg sig over Læberne med en Bevægelse, der mindede om den, hvormed en blodtørstig Panter slikker sig om Munden.

„Ja vist er hun pragtfuld!“ — tænkte han. „Men jeg har nok af hende. Hun faar mig til at gyse!“

Et Øjeblik efter rejste hun sig og gik mod Døren. Men paa Vejen standsede hun foran ham og gav ham med flad Haand et forsvarligt Dask under Øret.

„Der har du *den*, min Dreng!“ sagde hun og stormede afsted med en forloren Latter.